

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРАВ ТА ОБОВ'ЯЗКІВ ПРАЦІВНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ

Стаття присвячена загальній характеристиці прав та обов'язків працівників Національного антикорупційного бюро України, визначається співвідношення суб'єктивних прав і юридичних обов'язків, аналізуються повноваження й компетенція зазначеного органу, а також надається авторський поділ прав та обов'язків за функціональними ознаками.

Ключові слова: запобігання, протидія, компетенція, повноваження, допоміжні функції, обов'язки, сфера діяльності, публічне адміністрування.

Статья посвящена общей характеристике прав и обязанностей работников Национального антикоррупционного бюро Украины, определяется соотношение субъективных прав и юридических обязанностей, анализируются полномочия и компетенция указанного органа, а также предоставляется авторский раздел прав и обязанностей по функциональным признакам.

Ключевые слова: предотвращение, противодействие, компетенция, полномочия, вспомогательные функции, обязанности, сфера деятельности, публичное администрирование.

The article is devoted to the General characteristics of the rights and obligations of the employees of the National Anti-corruption Bureau, is determined by the ratio of the subjective rights and legal duties, analyses the powers and competence by the designated authority and offers architectural Division of rights and responsibilities for functional features.

Key words: prevention; countering, competence, authority, auxiliary functions, responsibilities, scope of activities, public administration.

Вступ. Основними причинами корупційної кризи української держави є все ще слабкі інститути демократії в Україні, корупціогенне виборче законодавство, недосконале законодавство щодо фінансування виборчих кампаній і політичних партій, відсутність належного правового регулювання щодо запобігання конфлікту інтересів у діяльності виборних осіб і прозорих засад лобіювання. Очевидно, що розв'язати проблему політичної корупції можна тільки поступово, шляхом формування нового законодавства, посилення контролю за діяльністю виборних посадовців і представницьких органів влади з боку відповідних державних органів, інститутів громадянського суспільства, зокрема засобів масової інформації, підвищення політичної відповідальності громадян за свій вибір і народних обранців за свою діяльність [1].

У різний час дослідженням цього питання займалися такі вітчизняні та зарубіжні науковці: С.А. Говійко, Ю.С. Шемшученко, С.І. Ожегов, В.В. Лазарєв, Ю.М. Старілов, А.В. Дуда, О.З. Гладун та інші.

Постановка завдання. Мета статті – подати загальну характеристику прав та обов'язків працівників Національного антикорупційного бюро України; визначити співвідношення суб'єктивних прав і юридичних обов'язків, проаналізувати повноваження й компетенцію зазначеного органу, а також надати авторський поділ прав та обов'язків за функціональними ознаками.

Результати дослідження. Національне антикорупційне бюро України (далі – НАБУ, Бюро), як і будь-яка юридична особа публічного права, має характерні особливості правового статусу. Оскільки зазначений орган суттєво відрізняється від інших суб'єктів публічного адміністрування за своїми функціями, повноваженнями, сферою діяльності, принципами тощо, то го-

ловне завдання цієї інституції полягає в протидії кримінальним корупційним правопорушенням, що вчиняються вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Зазначене завдання реалізується шляхом використання власних законодавчо закріплених повноважень. Саме нормативне закріплення за НАБУ його повноважень, компетенції, сфери діяльності, у тому числі визначення законодавчо закріплених прав та обов'язків, варто розглядати як певний спосіб адміністративно-правового регулювання його статусу та регламентації суспільних відносин у сфері протидії корупції.

Зокрема, С.А. Говійко стверджує, що «суб'єктивні права у сфері публічного управління – це надана й гарантована державою, а також закріплена в адміністративно-правових нормах міра можливої (дозволеної) поведінки у правовідносинах, яка забезпечена кореспондуючим обов'язком іншого суб'єкта правовідносин» [2]. Як видно, зазначена позиція корелюється з відомими конституційними положеннями, що публічна адміністрація повинна реалізовувати свої повноваження лише на підставі, в межах повноважень і в спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Водночас необхідно зазначити, що діалектичною протилежністю суб'єктивних прав у сфері публічного управління є суб'єктивні обов'язки, адже вказані категорії є нерозривно пов'язаними, а тому їх існування неможливе один без одного. Право, яке надано будь-якому із суб'єктів правовідносин, не може бути реалізоване повною мірою без виконання іншими суб'єктами покладених на них обов'язків. У публічному адмініструванні, так само як і в будь-якій системі реалізації суспільних відносин, існування прав без забезпечення їх відповідними обов'язками, а також, навпаки, – обов'язків, які не кореспондують певним правам, фактично не має жодного сенсу.

Ураховуючи вищевикладене, а також взаємовизначеність і взаємозумовленість таких категорій, як «права» й «обов'язки», пропонується розглянути такі комплексні та важливі елементи адміністративно-правового статусу НАБУ, як компетенція й повноваження, що являють собою своєрідну сукупність прав та обов'язків.

Відповідно, компетенцію розуміють як «межі діяльності якої-небудь організації, установи, особи, а повноваження – це право, надання кому-небудь для здійснення чогось» [3, с. 814]. У свою чергу, у Новітньому енциклопедичному словнику вона визначається як коло повноважень якого-небудь органу, посадової особи; коло питань, у яких конкретна особа має знання, досвід [4]. На думку С.І. Ожегова, компетенція – це коло питань, у яких хто-небудь добре обізнаний; коло чийось повноважень, прав [5].

Фактично компетенція визначає місце того чи іншого органу або посадової особи в системі органів державної влади. Саме зміст та обсяг компетенції посадових осіб свідчать про його самостійність від усього апарату й можливість відособленої, самодостатньої владної діяльності під час прийняття управлінських рішень. Усі наведені трактування поняття компетенції узагальнені, не прив'язані до конкретного суб'єкта й не є його індивідуальною характеристикою. У цьому понятті відображаються як когнітивний, так і регулятивний аспекти.

У розумінні характеристик окремих індивідуумів поняття «компетенція» може використовуватись як певний рівень, при досягненні якого особа має набути певні знання та професійний досвід для правильного вирішення завдань, використовуючи при цьому найменшу кількість ресурсів. Проте варто розрізняти компетенцію й компетентність, адже остання виступає як оцінка досягнення чи недосагнення цього рівня.

Щодо компетенції НАБУ, то її доцільно розглядати як систему взаємозумовлених елементів (завдання, повноваження, функції, мета), крізь «призму» яких визначаються специфіка й особливості діяльності цього органу, спрямованої на протидію кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, і становлять загрозу національній безпеці.

Ще одним важливим елементом адміністративно-правового статусу НАБУ є повноваження. У Великому тлумачному словнику сучасної української мови повноваження розглядається як право, надане для здійснення чогось; у множині – права, надані особі або підприємству органами влади [6, с. 1000]. Зазвичай під правом розуміється здійснювана державою форма законодавства; система загальнообов'язкових норм поведінки санкціонованих державою; наявність науки, що вивчає юриспруденцію, та органів судової влади. Проте поняття «повноваження» та «право» не є тотожними за своєю сутністю.

У свою чергу, Ю.М. Старілов, розширюючи поняття повноважень, визначає, що вони являють собою належні державному органу й державному службовцю права та можливості діяти в

різних ситуаціях, функції та завдання, спрямовані на виконання компетенції державних органів [7]. Думка автора є досить спірною, оскільки функції та завдання не повинні розглядатися як елементи повноважень. Адже ці дві категорії реалізуються державними органами за допомогою прав та обов'язків, що, по суті, і є повноваженнями.

У публічному адмініструванні *повноваження* – це законодавчо закріплені за органом державної влади чи органом місцевого самоврядування права й обов'язки, які використовуються посадовими особами під час виконання ними своїх функціональних обов'язків.

Заслугою на увагу думка українського вченого А.В. Дуди, який вважає, що функція не є юридичним явищем і тому не може бути елементом компетенції, крім того, він пов'язує реалізацію функцій не з правами й обов'язками органу управління, а лише з обов'язками. Повноваження ж є складовою частиною функції. На кожен сферу як на об'єкт діяльності органів виконавчої влади «накладається» відповідна функція, складена зі спеціальних повноважень [8, с. 40].

Водночас «компетенцію» необхідно розглядати як ширше поняття, ніж «повноваження», адже вона становить відповідну сферу діяльності конкретного органу державної влади. Щодо «повноважень», то вони передбачають лише конкретні можливості цього органу, які він використовує для виконання своїх обов'язків, покладених на нього відповідно до законодавства. Повноваження виступають як обмеження (межі) для компетенції, тому що вони не допускають перетинання сфер діяльності одразу кількох органів державної влади й так усувають подвійний вплив на однорідні суспільні відносини. Такий підхід дає можливість розмежувати повноваження органів державної влади; провести аналіз сутності й кола повноважень чи окремо взятого повноваження з урахуванням завдань, поставлених перед органом; створення дієвого механізму правового регулювання суспільних відносин у сфері боротьби корупційними деліктами; надати оцінку діям і рішенням органу державної влади на їх відповідність закону та праву.

НАБУ відрізняється від інших державних органів влади насамперед предметом і сферою діяльності, тому необхідно здійснити аналіз компетенції та повноважень досліджуваного органу. До його компетенції належать заходи, спрямовані на виявлення, припинення, розслідування, розкриття, попередження корупційних правопорушень і запобігання їм, що визначається відповідно до кола функцій НАБУ. Зазначені заходи нерозривно пов'язані з основними напрямками діяльності Бюро та визначають зміст і характер його повноважень. Останні ж варто розглядати як законодавчо закріплені права й обов'язки цього органу.

Ураховуючи викладене, пропонується розглядати *повноваження НАБУ як систему прав та обов'язків, наданих державою як центральному управлінню, так і його територіальним підрозділам з метою здійснення ними антикорупційної діяльності, а саме: попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, зарахованих до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.*

Коло повноважень Бюро нерозривно пов'язане з тими функціями, які виконує цей орган. У наукових джерелах відсутня єдина позиція щодо визначення та класифікації вказаних функцій. Наприклад, Р.В. Гречанюк зазначає, що, з огляду на права й обов'язки НАБУ, виконує три функції: 1) оперативного розшуку; 2) досудового розслідування; 3) превентивну, що полягає в здійсненні інформаційно-аналітичної роботи з метою виявлення й усунення причин та умов, що сприяють учиненню корупційних правопорушень, зарахованих до підслідності НАБУ [9]. Крім того, виходячи зі змісту ч. 1 ст. 1 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України», доцільно виділити правоохоронну функцію НАБУ, сутність якої полягає в забезпеченні охорони конституційного ладу, прав і свобод громадян, законності й правопорядку, навколишнього природного середовища, всіх суспільних відносин, які встановлені та регулюються правом [10, с. 52]. Перелічені функції умовно можуть бути зараховані до основних функцій Бюро, які нерозривно пов'язані з його основним завданням.

Також неможливо оминати увагою низку допоміжних функцій, які притаманні досліджуваному органу. До таких функцій належать матеріальне забезпечення, розвиток інфраструктури органу, управління персоналом, здійснення юридичних дій, зв'язки з громадськістю тощо.

Зазначені функції не є визначними в діяльності НАБУ, проте їх належна реалізація є запорукою досягнення основного завдання, яке покладається на цей орган. Наприклад, його матеріальне-технічне забезпечення, згідно з ч. 2 ст. 25 Закону України «Про національне антикорупційне бюро України» [11], забороняється здійснювати за рахунок коштів місцевих бюджетів чи будь-яких інших джерел, крім коштів Державного бюджету України та надання допомоги в межах проектів міжнародної технічної допомоги. Законом також гарантується повне та своєчасне фінансування цього органу з урахуванням специфіки й обсягів його діяльності. Характерним

для Бюро є той факт, що в його кошторисі передбачено створення фонду оперативно-розшукових (негласних слідчих) дій, які наявні в повсякденній діяльності детективів.

Отже, усуваються потенційні можливості виникнення корупційних зв'язків між указаною інституцією, її підрозділами та працівниками з органами місцевого самоврядування, громадськістю, громадськими угрупованнями, окремими фізичними та юридичними особами тощо. Такий підхід є певною гарантією самостійності й незалежності (автономності) досліджуваної антикорупційної інституції, що додатково забезпечує свободу дій під час виконання покладених завдань.

Наступною є функція розвитку інфраструктури НАБУ, що спрямована на забезпечення взаємодії між територіальними та центральними підрозділами, а також усіма відділами й працівниками цієї установи. Процес взаємодії містить у собі дві складники, а саме: взаємовплив і взаємодоповнення діяльності суб'єктів адміністративних правовідносин, а також визначає права кожного працівника та межі його повноважень, що дає змогу уникнути конфліктних ситуацій у колективі чи перетинання функціональних обов'язків окремих підрозділів.

Досить важливою допоміжною функцією є управління персоналом, оскільки діяльність Бюро не може бути ефективною, якщо підрозділи будуть не укомплектовані чи, навпаки, укомплектовані працівниками з низьким рівнем кваліфікації. Функція управління – це передусім визначення потреби в нових кадрах, порядку набору та навчання (стажування) працівників, їх розподіл на вакантних посадах, щорічні перевірки, переведення на інші посади, підвищення, звільнення й ведення особових справ працівників тощо.

Наступна важлива функція НАБУ – це зв'язок з громадськістю, адже ефективна діяльність цього органу можлива лише в тому випадку, якщо вона буде підтримана громадськістю. Для забезпечення підтримки громадськості НАБУ використовує такі важелі впливу, як участь працівників Бюро в телепередачах, запуск на телебаченні соціальних роликів, реклами тощо. Ще одним ефективним важелем є передача засобом масової інформації дозволених для розголосу матеріалів про хід досудового розслідування, відеоматеріалів оперативних затримань високопосадовців, судових засідань про обрання їм міри запобіжного заходу тощо. Тобто робота в медіаспектрі проводиться на регулярній основі з метою залучення громадськості й отримання від них схвалення методів своєї діяльності. Налагодження відносин із громадськістю є одним із досить ефективних механізмів протидії корупції, адже Бюро залучає пересічних громадян до активного обговорення отриманої інформації, тобто до непрямої участі в розслідуванні того чи іншого корупційного правопорушення. Найбільш свідомі та активні громадяни створюють організації, спілки, ради й об'єднання для можливості прийняття вже безпосередньої участі, контролюючи чи здійснюючи тиск на органи державної влади та посадових осіб. Адже вони мають чітке розуміння того, які найбільш суттєві проблеми у сфері протидії корупції в країні, бачать стан корумпованості всіх гілок влади, унеможливають для посадовців уникнення відповідальності за корупційні правопорушення.

Зазначені основні й допоміжні функції обумовлені на законодавчому рівні через закріплення відповідних прав та обов'язків. Так, відповідно до ст. 16 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» [11], на досліджуваний орган покладається низка обов'язків, які за функціональною ознакою умовно можливо поділити на такі групи:

- *обов'язки щодо здійснення оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності*, що спрямована на попередження, виявлення, припинення та розкриття корупційних кримінальних правопорушень:

- 1) здійснення оперативно-розшукові заходів;
- 2) здійснення досудового розслідування кримінальних правопорушень;
- 3) ужиття заходів щодо розшуку й арешту коштів та іншого майна, які можуть бути предметом конфіскації або спеціальної конфіскації в кримінальних правопорушеннях, зарахованих до підслідності НАБУ;

- *обов'язки щодо взаємодії з іншими суб'єктами*:

- 1) взаємодія з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування й іншими суб'єктами;
- 2) забезпечення особистої безпеки працівників НАБУ та інших визначених законом осіб; захист осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, у підслідних зазначеному органу кримінальних правопорушеннях;
- 3) забезпечення на умовах конфіденційності й добровільності співпраці з особами, які повідомляють про корупційні правопорушення;
- 4) здійснення міжнародного співробітництва;

- обов'язки щодо планування, аналізу та звітності:

- 1) здійснення інформаційно-аналітичної роботи з метою виявлення й усунення причин та умов, що сприяють учиненню кримінальних правопорушень, зарахованих до підслідності НАБУ;
- 2) надання звітів про свою діяльність у порядку, визначеному законодавством;
- 3) інформування суспільства про результати своєї роботи.

Порівняно з обов'язками, сукупність прав НАБУ більш детально визначена в законодавстві, проте вони можуть бути аналогічно поділені за функціональною ознакою так:

- *права щодо здійснення оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності:*

- 1) заводити оперативно-розшукові справи та здійснювати гласні й негласні оперативно-розшукові заходи;
- 2) витребувати від інших правоохоронних органів оперативно-розшукові справи та кримінальні провадження;

- 3) витребувати й одержувати в установленому законом порядку від інших правоохоронних і державних органів, органів місцевого самоврядування інформацію, у тому числі відомості про майно, доходи, видатки, фінансові зобов'язання осіб, які ними декларуються в установленому законом порядку, відомості про використання коштів Державного бюджету України, розпорядження державним або комунальним майном;

- 5) знайомитися в державних органах, органах місцевого самоврядування з документами й іншими матеріальними носіями інформації, необхідними для попередження, виявлення, припинення та розслідування кримінальних правопорушень, у тому числі такими, що містять інформацію з обмеженим доступом;

- 6) отримувати від банків, депозитарних, фінансових та інших установ, підприємств та організацій незалежно від форми власності інформацію про операції, рахунки, вклади, правочини фізичних і юридичних осіб;

- 7) на підставі відповідного рішення суду на строк до 10 діб опечатувати архіви, каси, приміщення (за винятком жилих) чи інші сховища, брати їх під охорону, а також вилучати предмети й документи в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;

- 8) за пред'явлення службового посвідчення входити безперешкодно до державних органів, органів місцевого самоврядування та зони митного контролю, до військових частин та установ, пунктів пропуску через державний кордон України;

- 9) використовувати з наступним відшкодуванням завданих збитків транспортні засоби, які належать фізичним і юридичним особам, для проїзду до місця події, припинення кримінального правопорушення, переслідування й затримання осіб, які підозрюються в їх учиненні, доставлення до закладів охорони здоров'я осіб, що потребують екстреної медичної допомоги;

- 10) зберігати, носити й застосовувати вогнепальну зброю та спеціальні засоби, а також застосовувати заходи фізичного впливу;

- *права щодо взаємодії з іншими суб'єктами:*

- 1) залучати на добровільній основі, у тому числі на договірних засадах, кваліфікованих спеціалістів та експертів, у тому числі іноземців, з будь-яких установ, організацій, контрольних і фінансових органів для забезпечення виконання повноважень НАБУ;

- 2) здійснювати співробітництво з фізичними особами, у тому числі на договірних засадах, дотримуючись умов добровільності й конфіденційності цих відносин, матеріально та морально заохочувати осіб, які надають допомогу в попередженні, виявленні, припиненні й розслідуванні кримінальних правопорушень;

- 3) порушувати питання щодо створення спеціальних умов (у тому числі щодо засекречування перебування, здійснення заходів безпеки, поміщення в окремому приміщенні) в ізоляторах тимчасового тримання та установах попереднього ув'язнення для осіб, які співпрацюють із НАБУ;

- 4) створювати спільні слідчі групи, що включають оперативних і слідчих працівників;

- 5) надсилати державним органам, органам місцевого самоврядування обов'язкові до розгляду пропозиції й рекомендації щодо усунення причин та умов, які сприяють учиненню кримінальних правопорушень, а також отримувати від цих органів протягом 30 днів інформацію про розгляд таких пропозицій і рекомендацій;

- 6) видавати в разі наявності небезпеки для життя і здоров'я особам, взятим під захист, відповідно до законодавства зброю, спеціальні засоби індивідуального захисту і сповіщення про небезпеку;

7) здійснювати правове співробітництво з компетентними органами іноземних держав, міжнародними організаціями з питань проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування на підставі законів і міжнародних договорів України;

8) одержувати у вигляді довідки від органів прокуратури України та Міністерства юстиції України в триденний строк матеріали, отримані (надані) в рамках надання міжнародної правової допомоги, які стосуються фінансових і корупційних кримінальних правопорушень;

9) виступати як представник інтересів держави під час розгляду в закордонних юрисдикційних органах справ про розшук, арешт, конфіскацію та повернення в Україну відповідного майна, захист прав та інтересів держави з питань, які стосуються виконання обов'язків НАБУ, а також залучати із цією метою юридичних радників, зокрема іноземних;

10) надавати міжнародні доручення щодо проведення оперативно-розшукових і слідчих дій, укладати угоди про співробітництво з питань її повноважень з іноземними й міжнародними правоохоронними органами та організаціями, звертатися від імені України до іноземних державних органів у встановленому законодавством України й відповідних держав у порядку, передбаченому законодавством;

11) створювати і брати участь у міжнародних слідчих групах відповідно до цього закону й інших законодавчих актів і міжнародних договорів України, залучати до роботи іноземних експертів у боротьбі з корупцією, мати інші повноваження, пов'язані з виконанням своїх обов'язків;

- права щодо планування, аналізу та звітності:

1) мати прямий доступ до автоматизованих інформаційних і довідкових систем, реєстрів і банків даних, держателем (адміністратором) яких є державні органи або органи місцевого самоврядування, користуватися державними, у тому числі урядовими, засобами зв'язку й комунікацій, мережами спеціального зв'язку та іншими технічними засобами;

2) з метою оперативно-розшукової та слідчої діяльності створювати інформаційні системи й вести оперативний облік в обсязі та порядку, передбачених законодавством;

3) за наявності підстав, передбачених законом, подавати до суду позови про визнання недійсними угод у порядку, встановленому законодавством України.

Окрім низки функцій, що реалізуються НАБУ, а також тих прав та обов'язків, які закріплено в законодавстві безпосередньо за цим органом, повноваження цього органу відображаються у визначених законодавством повноваженнях посадових осіб. Для повноти дослідження прав та обов'язків зазначеного органу необхідно провести аналіз прав та обов'язків, які законодавчо закріплені за його керівником – Директором НАБУ, тому владні повноваження цього органу реалізуються переважно через нього. Це насамперед обумовлено низкою ознак, які притаманні вказаній посадовій особі як очільнику досліджуваного органу. Директор НАБУ як суб'єкт владних повноважень і відповідно до чинних норм законодавства:

1) наділений юридичними правами й обов'язками, а також представляє колектив (групу) в інших організаціях;

2) наділений системою офіційно закріплених санкцій для впливу на підлеглих;

3) здійснює представництво в зовнішній сфері відносин і на міжнародній арені;

4) несе юридичну відповідальність за свої дії та дії підлеглих йому осіб;

5) ураховує й оцінює не лише кількість, а і якісні показники свого відомства;

6) звітує про результати діяльності Бюро;

7) суворо ставиться до помилок підлеглих і задля їх усунення проводить курси, семінари, тренінги тощо для підвищення кваліфікаційного рівня працівників.

Підсумовуючи все вищевикладене, відзначимо, що права й обов'язки НАБУ можна класифікувати так:

- права й обов'язки щодо здійснення оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності;

- права й обов'язки щодо взаємодії з іншими суб'єктами;

- права й обов'язки щодо планування, аналізу та звітності.

Перша з названих категорій «права й обов'язки щодо здійснення оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності» умовно також може бути розподілена на такі підкатегорії:

- права й обов'язки щодо здійснення оперативно-розшукової діяльності;

- права й обов'язки на стадії досудового розслідування;

- права й обов'язки щодо супроводження виконання судових рішень.

Висновки. Проведене дослідження дає змогу резюмувати, що співвідношення прав та

обов'язків НАБУ знаходиться на досить достатньому рівні. Тобто для ефективного виконання покладених на нього обов'язків зазначений орган наділений достатнім обсягом прав у сфері протидії корупційним правопорушенням. Можна стверджувати, що права більшою мірою реалізуються саме через обов'язок НАБУ діяти в тій чи іншій сфері його відання та визначаються насамперед напрямом діяльності органу. Досить важливим є той факт, що Бюро має доступ до інформаційно-аналітичних баз різних державних відомств і має змогу використовувати отриману інформацію для попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, зарахованих до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових. Саме ці завдання є головними в діяльності цієї інституції, чітко визначені в нормативно-правових актах її повноваження у сфері протидії корупції. Вони ж фіксують нормативні рамки діяльності НАБУ. У статті також визначено, що потребують додаткового регулювання окремі права й обов'язки, пов'язані передусім із протидією корупційним адміністративним правопорушенням.

Список використаних джерел:

1. Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки / Верховна Рада України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1699-18>.
2. Говійко Є.А. Адміністративно-правовий статус Національного центрального Бюро Інтерполу: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне прав і процес; фінансове право; інформаційне право». Київ, 2011. 20 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
4. Новейший энциклопедический словарь. Москва: АСТ, 2004. 1424 с.
5. Ожегов С.И. Словарь русского языка: 70000 слов / под ред. Н.Ю. Шведовой. 23-е изд., испр. Москва: Русский язык, 1990. 917 с.
6. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
7. Старилов Ю.Н. Курс общего административного права: в 3 т. Москва, 2002. Т. I: История. Наука. Предмет. Нормы. Субъекты.
8. Дуда А.В. Удосконалення функцій і структури Кабінету Міністрів України в період адміністративної реформи: дис. ... канд. наук з держ. управління: спец. 25.00.01 / Українська академія державного управління при Президентові України. Київ, 2001. 195 с.
9. Гречанюк Р. Функції і повноваження спеціальних антикорупційних органів України, Польщі та Молдови: порівняльний аналіз. Науковий часопис Національної академії прокуратури України. 2015. № 2. С. 41–48. URL: <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/chasopys/ua/pdf/6-2015/grechanuk.pdf>.
10. Скакун О.Ф., Подберезский Н.К. Теория государства и права: учебник. Харьков, 1997. 500 с.
11. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 № 698-VII. Офіційний вісник України. 2014. № 87. Ст. 2472.